

Rose

เมื่อผมแต่ง
ผม
คราม
ชา
พิกัส
เป็นอนุชายา

疾
嫁
我
为
战
后
神
考

กดไลค์อ่าน

刘狗花

หลิวโก้วฮวา

เขียน

จื่อซิน

แปล

การอ่านดีอากุทนะพิสัย

คำนำสำนักพิมพ์

ความพยายามที่จะรักษาชีวิตตนเองของ **เจียงสุยโจว** ทำให้เขาต้องเตรียมวางแผนต่างๆ มากมาย และกำลังทำให้วิถีของประวัติศาสตร์เปลี่ยนไปจากเดิม ความจริงต่างๆ ที่ไม่เคยรู้มาก่อนจากประวัติศาสตร์ดั้งเดิมเริ่มเผยออกมา ขณะเดียวกันความสัมพันธ์ระหว่างเขากับ **ฮั่วอู่จิว** ดูเหมือนจะเริ่มเกิดความหวั่นไหวขึ้นแล้วสิ

ทั้งคู่จะยอมรับความรู้สึกที่ตนมีต่ออีกฝ่ายหรือไม่

กดลองอ่าน
Rose

ไม่ถึง สองวันก็มีความเคลื่อนไหวจากราชสำนักจริงดังคาด

เรื่องที่เสนาบดีกรมพิธีการยกยอกเงินจากงานเลี้ยงพันสารทของฝ่าบาท เดิมก็เป็นทีโจษจันไปทั่วอยู่แล้ว สองวันก่อน จู่ๆ กรมอาญาจึงสืบพบเบาะแสเส้นทางเงินที่ถูกยกยอกไป ผลปรากฏว่าเป็นคดีทาสหนึ่งหลังหนึ่งซึ่งซื้อไว้โดยขุนนางในราชสำนัก

ฝ่าบาทจึงมีคำสั่งให้ยึดคดีทาสนั้นทันทีโดยไม่รอฟ่านกระบวนการยุติธรรม

กรมอาญารีบส่งเจ้าหน้าที่ไปโดยไม่รอช้า และเนื่องจากดำเนินการอย่างฉับพลัน การปฏิบัติหน้าที่จึงราบรื่น ไม่เพียงยึดทรัพย์สินเงินทองและวัตถุโบราณจำนวนมากจากในคดีทาสนั้นนั้นได้ แต่ยังจับกุมตัวนางโลมที่เลี้ยงดูไว้ที่นั่นด้วย

ไม่รู้เพราะเหตุใด หลังจากฝ่าบาทรู้เรื่องนี้ ก็ได้สนใจว่าทรัพย์สินที่ซ่อนอยู่ในคดีทาสนั้นมีมากเท่าใด แต่กลับสนใจสตรีผู้นั้น ทั้งยังมีคำสั่งให้สืบหาตัวผู้เป็นเจ้าของคดีทาส รวมทั้งภูมิหลังของสตรีผู้นั้นด้วย

คิดไม่ถึงว่ากรมอาญาจะสืบพบว่าแท้แล้วคดีทาสหลังนั้นเป็นชื่อของสตรีผู้นี้ และนางยังเป็นสตรีที่เงินถั่งแห่งกรมพิธีการได้ตัวออกมา

อีกทั้งเงินถั่งยังเป็นคนแรกที่พบความไม่ชอบมาพากลและรายงานการทุจริตของจีโยวในวันนั้น

ผลลัพธ์เช่นนี้อยู่เหนือความคาดคิดของทุกคนในราชสำนัก

และด้วยเหตุผลบางอย่าง ดูเหมือนฝ่าบาทจะไม่พอใจกับผลลัพธ์เช่นนี้เป็นอย่างยิ่ง ถึงกับระเบิดอารมณ์ใส่ขุนนางกรมอาญา และมีคำสั่งลงโทษเงินถึงสถานหนักโดยไม่มีการผ่อนปรน

การไล่ตัวนางโลมไม่นับว่าเป็นอาญา จึงไม่อาจเอาผิดเงินถึงด้วยข้อหานี้ได้ แต่สิ่งนี้เป็นหลักฐานยืนยันว่าคฤหาสน์ ตลอดจนทรัพย์สินเงินทองทั้งหมดล้วนเป็นของเงินถึง

หลายปีที่ผ่านมามีขุนนางราชสำนักหนานจิงที่ใจซื่อมือสะอาดมีน้อยแทบจะนับนิ้วได้ เงินที่ขี้กยกออกไปจำนวนนี้ไม่นับเป็นอะไรสำหรับพวกเขา แต่กฎหมายของราชสำนักระบุไว้อย่างชัดเจนว่าหากขุนนางถูกจับได้ว่ามีความผิด ก็ต้องรับโทษตามกฎหมาย

ด้วยเหตุนี้ภายในเวลาไม่กี่วันหลังจากนั้น เงินถึงจึงถูกตัดสินโทษเรื่องนี้ส่งผลให้ขุนนางทั้งหลายออกสั่นขวัญแขวนไปตาม ๆ กันระยะหนึ่ง

ดอกท้อในจวนสกุลผั่งงามสะพรั่ง แข่งกันบานดกเต็มเต็มสวน

แต่ในลานเรือนของผั่งเซากลับเป็นสีเขียวสดใสทั้งลาน

มันคือต้นเหมยกลีบเลี้ยงเขียว¹ เป็นเครื่องบรรณาการจากอำเภอเซอเมืองฮุยโจว เนื่องจากเป็นที่โปรดปรานของอดีตหวังตี๋ยงนัก จึงถูกส่งมายังตำหนักในของราชวงศ์จิ่งทุกปีตั้งแต่เมื่อหลายสิบปีก่อน

แต่เนื่องจากน้ำและดินแตกต่างกัน กอปรกับความยากลำบากในการขนส่ง แต่ละปีจึงส่งเข้ามาในวังหลวงได้ไม่ถึงร้อยต้น ปีนี้มีปลูกไว้ไม่กี่ต้นนอกตำหนักของไฮ่วจู่ ทว่าภายในเรือนของผั่งเซากลับปลูกไว้เต็มลานเรือน

ผั่งเซากำลังต้มชาบนเตาที่ตั้งอยู่ตรงหน้า ขุนนางคนหนึ่งนั่งอย่างนอบน้อมในตำแหน่งต่ำลงมา ทั้งยังมีอีกคนคุกเข่าตัวสั่นเทาอยู่ ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา

¹ “ลิ้วเอ้อเหมย” เป็นต้นไม้ในสกุลพลัม วงศ์กุหลาบ กลีบดอกมีสีขาว ขณะที่กลีบเลี้ยงหรือกลีบหุ้มดอกเป็นสีเขียว เวลาที่บ้านจะเห็นเป็นสีเขียวอ่อนๆ เจือขาว

ขุนนางผู้นี้ก็คือเจ้าหน้าที่กรมอาญาที่ไปตรวจสอบจวนของจิ้งห้วงในวันนั้น

ฝั่งเจ้าเปิดฝ้าบ้านชา เหลือบตามองลงไปในบ้านชาซ้าๆ ท่ามกลางไอร้อน เขาทามเสียงเหิบ “ตอนนั้นจิ้งห้วงบอกอะไรเจ้าบ้าง”

ขุนนางผู้นั้นร่ำให้ตอบด้วยความหวาดหวั่น “ท่านอัครเสนาบดีโปรดวินิจฉัยด้วย! ข้าน้อยไปสอบปากคำจิ้งห้วงตามคำชี้แนะจากเบื้องบน คำให้การของจิ้งห้วงล้วนบันทึกไว้ในสมุดทั้งสิ้น ข้าน้อยมิได้ไปปด!”

ฝั่งเจ้ายิ้มจางๆ “แล้วเรื่องคดีหลังนั้นเล่า”

ขุนนางผู้นั้นรีบตอบ “อนุที่จวนจิ้งห้วงเป็นคนพูดขอรับ!”

ฝั่งเจ้าเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเปิดฝ้าบ้านชากลับไปดังเดิม

“เขابอกเจ้า?” สีหน้าฝั่งเจ้าดูแปลกไป

ขุนนางผู้นั้นส่ายหน้า “หามีได้ขอรับ! ข้าน้อยแอบได้ยินมา...ขณะที่อนุผู้นั้นกำลังบ่นกับสาวใช้ของเขา บอกว่าจิ้งห้วงเลี้ยงนอกห้องเอาไว้คนหนึ่ง ทั้งยังซื้อคดีทาสในตรอกฉางเล่อให้นอกห้องผู้นั้นด้วย...ข้าน้อยเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ต้องรายงานฝ้าบาทให้ทรงทราบ จึงได้...!”

เขาหวาดกลัวจนเสียงสั่น แต่กลับได้ยืมฝั่งเจ้าหัวเราะน้อยๆ ด้วยท่าทีสบายๆ “ใต้เท้าจางจะลนลานไปทำไมเล่า ข้าเพียงแค่อามเท่านั้น”

ขุนนางผู้นั้นกลัวจนพูดไม่ออก

ฝั่งเจ้ายิ้มน้อยๆ “ช่างเถิด ชาของข้าได้ที่พอดี คงไม่รังใต้เท้าจางไว้แล้ว เสิญกลับได้”

ขุนนางผู้นั้นตะเกียกตะกายลุกขึ้นจากพื้นอย่างทุลักทุเล

ทว่าขณะกำลังจะค้อมกายคารวะ ฝั่งเจ้ากลับเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “เพียงแต่...ใต้เท้าจาง”

ขุนนางผู้นั้นรีบตอบรับ “ท่านอัครเสนาบดี?”

เห็นฝั่งเจ้ายกบ้านชาขึ้นจากเตาดินเผาขนาดเล็ก เปลวไฟบนเตาลุกวูบส่องประกายแดงฉานร้อนแรง

“มนุษย์เรา หากทำสิ่งใดผิดก็ต้องชดใช้” ฝั่งเจ้าเอ่ยพลางรินชาซ้าๆ โดยไม่แม้แต่จะเหลือบตามอง “สิ่งที่ต้องชดใช้ หากตนไม่เป็นฝ่ายชดใช้ก่อน

ก็ไม่อาจโทษผู้อื่นที่มาตามทวงเป็นทบทวีได้”

เอ่ยจบ เขาก็วางบ้านชาลง เหลือบตาขึ้นมองขุนนางผู้นั้นด้วยสีหน้า คล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง

ขุนนางผู้นั้นตะลึงงัน จากนั้นรีบก้มศีรษะคารวะ “ขอบคุณท่าน อัครเสนาบดี ขอขอบคุณท่านอัครเสนาบดี!”

ฝั่งซ้ายกักขฬชาด้วยมือหนึ่ง พลังโบกมืออีกข้างอย่างเกียจคร้าน รอคจนขุนนางผู้นั้นถอยออกไปแล้ว ฝั่งขวาเป่าซาร้อนแล้วจิบ จากนั้น เอ่ยชมด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ “ซาหลงจิ่งของเจียงหนานหอมสดชื่นกว่าของ เยี่ยเฉิงจริง ๆ”

เอ่ยจบ ฝั่งขวาก็ยกบ้านชาขึ้น พลังถามขุนนางข้างกาย “เจ้าลองดู ลักหน้อยหรือไม่”

ขุนนางผู้นี้คือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบการยึดทรัพย์สินและตรวจนับเงิน ที่ถูกยกออกไปในจวนของเงินถี้

เขาหรือจะกล้าให้ฝั่งซ้ายรินชาให้ รีบยื่นสองมือไปรับบ้านชามา และ ดับไฟบนเตาให้ฝั่งขวา

“ท่านอัครเสนาบดีจะปล่อยให้ไปเช่นนี้หรือ” ขุนนางผู้นั้นถาม ฝั่งขวาตอบรับว่า “อืม” จากนั้นเอ่ยว่า “ไม่ปล่อยให้แล้วจะให้ทำอย่างไร เดิมก็ไม่ใช้ความผิดเขา”

ฝั่งซ้ายยิ้มน้อย ๆ อย่างใจกว้าง สีหน้าอ่อนโยน แต่ขุนนางซึ่งอยู่ข้าง ๆ เขาเข้าใจความหมายของฝั่งซ้ายดี คนฝ่ายฝั่งขวาอย่างพวกเขา มีบางคนที่เคยล่วงเกินฝั่งซ้ายมาก่อน ฝั่งขวา กำจุดอ่อนของพวกเขา ไว้ชีวิตพวกเขา และดึงพวกเขาเข้ามาเป็นพวก คนเหล่านี้ต้องทำงานหนักและทาสผลประโยชน์มาให้ฝั่งขวาเป็นสองเท่า ลำหรับฝั่งขวาแล้ว การเก็บขุนนางกรมอาญาผู้นั้นไว้ย่อมทำให้ตน ได้ผลประโยชน์มากกว่าการฆ่าเขา

ขุนนางผู้นั้นได้ยินก็หัวเราะออกมา เอออตามพลังยกยอฝั่งขวา “ท่านอัครเสนาบดีช่างใจกว้างและหลักแหลมเสมอ”

ฝั่งขวาเพียงแค่มิ้มน้อย ๆ ไม่ตอบอะไร

จากนั้นก็ไต่ยีนขุนนางผู้นั้นถามต่อ “แล้ว...ได้เท่าเงินเล่าขอรับ”

ฝั่งเช่ามองเขา เห็นขุนนางผู้นั้นเอ่ยด้วยความขุ่นเคือง “ต้องเป็นเพราะจิ้งห้วงผูกใจเจ็บได้เท่าเงินเป็นแน่ ถึงได้ใช้อุบายสกปรกเช่นนี้! ท่านอัครเสนาบตี ถึงอย่างไรเราก็ไม่ควรปล่อยให้จิ้งห้วงทำสำเร็จมิใช่หรือ”

แต่ฝั่งเช่ากลับส่ายหน้าอย่างทอดถอนใจ สายตาทอดมองช่อดอกเหมยเขียวที่ราวกับกลุ่มเมฆหมอกนอกหน้าต่าง “ฝ่าบาทมีราชโองการแล้ว ข้าหรือจะกล้าฝ่าฝืน”

เขาถอนใจเบาๆ เอ่ยอย่างไม่อินังซังขอบ ราวกับแค่เห็นนกตัวหนึ่งบินมาตายอยู่ตรงหน้า “น่าเสียดายก็แต่เจ้าเด็กเงินถี้คนนี่”

ขุนนางข้างกายรีบหุบปาก ไม่กล้าพูดอะไรอีก

ยามนี้วาทะของผู้ใดมีอำนาจมากที่สุดในราชสำนัก ต่อให้หลับตาก็ยังรู้ว่าไม่ใช่ฝ่าบาท แต่เป็นได้เท่าฝั่ง

ไม่มีราชโองการใดที่ได้เท่าฝั่งไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ มีแต่ราชโองการที่ได้เท่าฝั่งไม่ต้องการให้เปลี่ยนเท่านั้น

ที่ขุนนางผู้นั้นมาที่นี้ครั้งนี้ เดิมก็เป็นเพราะเรื่องคดีของเงินถี้ หลังจากลงถามหยั่งเชิงแล้ว เขาก็เข้าใจแจ่มแจ้ง

ฝั่งเช่าไม่เคยเห็นเงินถี้อยู่ในสายตา มองเขาเป็นเพียงสุนัขที่สามารถเรียกใช้ได้ตามต้องการเท่านั้น สองครั้งที่เงินถี้กระทำอุกอาจ ข้ามหน้าฝั่งเช่าไปประจบเอาใจฝ่าบาท นับว่าได้ฝ่าฝืนข้อห้ามของฝั่งเช่าไปแล้ว ยามนี้เมื่อตรวจพบว่าเงินถี้มีทรัพย์สินมหาศาลซุกซ่อนไว้ ทั้งยังเป็นทรัพย์สินที่ฝั่งเช่าไม่รู้ไม่เห็น เช่นนั้นต่อให้ฝ่าบาทไม่ลงมือทำอะไร ฝั่งเช่าก็ไม่มีความกังวลเงินถี้แน่นอน

ขุนนางลอบถอนหายใจ

เป็นเพราะความละโมภบังตาแท้ๆ เงินถี้ถึงได้ใช้ชีวิตอย่างไม่รู้ว่าจะไรเป็นอะไร

ราชสำนักยามนี้มีใครบ้างที่ชีวิตมิได้อยู่ได้เต็มมือได้เท่าฝั่ง ลอบทำอะไรลับหลังเขา จะไปมีจุดจบที่ดีได้อย่างไร

ด้วยเหตุนี้ขุนนางผู้นี้จึงเข้าใจแล้วว่าตนต้องจัดการอย่างไรต่อ

แน่นอนว่าย่อมต้องเหยียบเงินถี่ให้จมดินก่อนที่คนผู้นี้จะตายเพื่อ
ให้ฝั่งเซ่าพึงพอใจ จากนั้นระหว่างขั้นตอนส่งทรัพย์สินของมีค่าเข้าคลังหลวง
ค่อยคิดหาช่องทางชักออกมาสักสองสามส่วน ส่งไปยังจวนใต้เท้าฝั่ง

ขุนนางผู้นี้เริ่มคิดอ่านวางแผนในใจ

จู่ ๆ ก็ได้ยินฝั่งเซ่าเอ่ยอย่างทอดถอนใจ “เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าสุนัข
จวนรองที่ถูกจับขังแล้วตัวนี้ยังคิดหาทางกัดคนได้อยู่อีก”

ขุนนางไม่เข้าใจ

แต่ฝั่งเซ่ามิได้คิดจะอธิบายให้กระจ่าง เพียงหลุบตาจิบชา ชุกซ่อน
ความเหี้ยมเกรียมในดวงตาเอาไว้

“น่าสนใจนัก”

แม้เจียงสุยโจวจะมีใช้คนที่อยู่ข้างกายฝั่งเซ่า แต่ก็รู้ว่าฝั่งเซ่าเกลียดชัง
เขามากเพียงใด

แม้เงินถี่จะมีใช้ขุนนางตำแหน่งสูง แต่ทั้งราชสำนักมีใครไม่รู้อะไรบ้างว่า
เงินถี่เป็นญาติห่าง ๆ ของฝั่งเซ่า ทั้งยังเป็นคนของฝั่งเซ่า ต่อให้ฝั่งเซ่าไม่เห็น
เขาอยู่ในสายตา แต่เขาก็คิดอ่านดีดลูกคิดของตนเอง ทว่าการเล่นงานเงินถี่
นับเป็นการตบหน้าฝั่งเซ่าอย่างโจ่งแจ้ง

นี่คือการลงดาบอย่างเยือกเย็นและหยาบหยันที่ไม่เจ็บไม่คัน

แม้กระนั้น...เจียงสุยโจวก็ยังสุขสมใจมากอยู่ดี

เขาซัดหูซัดตา กับเงินถี่มานานแล้ว ครั้งนี้ไม่เพียงช่วยจี้โยวได้ แต่ยัง
กำจัดเงินถี่ไปได้ด้วย สำหรับเขา การลงมือครั้งนี้เท่ากับเขวี้ยงหินก้อนเดียว
ได้นกสองตัว

ส่วนฝั่งเซ่าจะเจ็บแค้นเขาเพียงใดนั้น...

ถึงอย่างไรต่อให้เขานิ่งเฉยไม่ทำอะไรเลย ฝั่งเซ่าก็ไม่คิดจะละเว้นเขา
อยู่ดี เช่นนั้นมีลู่อู่ปะทะกันไปเลยสักตั้ง ชัดขวางไม่ให้อีกฝ่ายได้ผลประโยชน์

ดังนั้นตั้งแต่รู้ข่าว เจียงสุยโจวก็อารมณ์ดีมากจนฮู้ฮู้จ้วจ้วสังเกตเห็นได้
ทันทีที่เขา นั่งลงข้างเตียง

“วันนี้เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” เจียงสุยโจวถาม

สีหน้าของฮั่วอู่จิวยังคงย่ำแย่ แต่ท่าทางดูไม่มีอะไรผิดปกติ แม้จะเห็นเส้นเลือดที่นูนออกมาบนหลังมือชัดเจน แต่เขายังมีสติพอจะหันมามองเจียงสุยโจวได้

เจียงสุยโจวมองออกว่าฮั่วอู่จิวกำลังมองประเมินตน จึงมองตอบด้วยดวงตาเป็นประกาย รอให้อีกฝ่ายเอ่ยปากถาม

ถึงอย่างไรเมื่อมองไปทั้งโลกนี้ เจียงสุยโจวก็มีคนเพียงไม่กี่คนที่สามารถพูดคุยด้วยได้ ทั้งยังมีน้อยคนที่เขาจะแบ่งปันเรื่องดี ๆ ที่มีความสุขด้วยได้

และฮั่วอู่จิวก็เป็นหนึ่งในนั้น

แต่ฮั่วอู่จิวกลับเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเก็บสายตากลับไป ตอบเสียงเรียบว่า “สบายดี”

ไม่มีคำพูดใดต่อจากนั้น

เจียงสุยโจวพลันรู้สึกสะอึกเหมือนลมหายใจติดอยู่ในลำคอ ไม้ว่าจะหายใจเข้าหรือหายใจออกก็รู้สึกอึดอัดไปหมด

เขากำลังไปชั่วขณะ

...ทำไมไม่ถามเล่า! เหตุใดฮั่วอู่จิวจึงไม่ถาม!

เขาไม่รู้เลยว่าฮั่วอู่จิวกำลังแอบยิ้มอยู่ในใจ

ใบหน้าของจิ้งหวิงแทบจะบ่งชัดออกมาเป็นคำพูดว่า “ข้ามีเรื่องดี ๆ จะเล่าให้เจ้าฟัง” รอเพียงให้เขาเอ่ยปากถามเท่านั้น แต่กลับกลายเป็นว่า มันยิ่งทำให้เขาอยากแหย่อีกฝ่ายเล่น

ฮั่วอู่จิวจึงตีหน้านิ่ง ทำเหมือนมองไม่เห็นท่าทีผิดปกติของเจียงสุยโจว จากนั้นก็เห็นเจียงสุยโจวรับหนังสือที่เมิ่งเฉียนชานยื่นมาให้ แต่เขาก็กลับพลิกหน้าหนังสือไปมา ท่าทางเหมือนไม่อยากจะพูด แต่ไม่มีทีท่าจะอ่านหนังสือ ทั้งดวงตาดำลึบนั้นยังคงคอยเหลือบมองฮั่วอู่จิวครั้งแล้วครั้งเล่า

ใจที่เดิมคิดจะหยอกเขาเล่นพลันอ่อนนวยบ

เขาเสียบไปครู่หนึ่ง สุดท้ายจึงเอ่ยถาม “มีอะไรหรือ”

ดั่งคาด ดวงตาคู่นั้นวาววับขึ้นมาทันที

ฮั่วอู่จิวพลันรู้สึกว่าการที่ขานอยากจะสังหารคนลอยห่างจากเขาไปไกล

จากนั้นก็เห็นจิ้งห้วงสำรวจท่าที ทำเป็นวางเฉย แต่ไม่อาจปิดซ่อน
สีหน้าอึดอัดได้มิด ดูราวกับแมวเจ้าเล่ห์อย่างไรอย่างนั้น

“เป็นหวังช่วยจีวไปได้แล้ว”

ฮั่วอู่จิวพยักหน้า “เป็นข่าวดี”

จากนั้นเจียงสุยโจวก็เอ่ยต่อ “เงินถั๊กก็ถูกตัดหัวแล้ว”

ฮั่วอู่จิวตอบ “อืม” หลังจากไคร่ครวญครุ่นหนึ่งก็นำสองเรื่องนี้มาปะติด
ปะต่อกัน “ชักวิบัติสู่บูรพา?”²

เจียงสุยโจวพยักหน้า

เขาจึงเป่งไปที่ฮั่วอู่จิว ท่าทางเช่นนี้ราวกับกำลังรอคำชมอย่างไร
อย่างนั้น ทำเอาฮั่วอู่จิวชะงัก สุดท้ายก็อดเอ่ยชมเขาไม่ได้ “เป็นแผนการ
ที่ชาญฉลาดมาก”

แต่เจียงสุยโจวกลับเอ่ยซ้ำว่า “เงินถั๊ก”

ชั่วขณะนั้นฮั่วอู่จิวไม่เข้าใจ “เขาทำไม”

เห็นจิ้งห้วงมองมายังตนด้วยสีหน้าราวกับว่าเรื่องสมควรเป็นเช่นนี้
โพล่งออกมาว่า “เงินถั๊ก เจ้าลี้มไปแล้วหรือ คนที่ส่งเทียบเชิญงานเลี้ยง
ชมบุปผามาให้เจ้าเพราะต้องการทำให้เจ้าอับอาย” เขาว่าพลงยิ้มเล็กน้อย
“เป็นหวังชักนำวิบัติไปใส่หัวเขา”

ฮั่วอู่จิวตกตะลึง

ตอนนี้เองเขาจึงตระหนักได้ว่าจิ้งห้วงมีความสุขมากที่ได้เล่าเรื่องนี้ให้เขา
ฟัง มิใช่เพราะอีกฝ่ายช่วยชีวิตเสนาบดีกรมพิธิการได้สำเร็จ แต่เป็นเพราะ...

เจียงสุยโจวต้องการบอกเขาว่าตนแก้แค้นแทนเขาสำเร็จแล้ว

² หมายถึง การใช้เล่ห์กลบางอย่างทำให้ตัวเองไม่ต้องเผชิญกับการสูญเสีย แต่ให้
คนอื่นเป็นฝ่ายสูญเสียแทน

แต่เจียงสุยโจวมีความสุขเพียงไม่กี่วันเท่านั้น

หลังจากเงินถูกลูกตัดสินโทษ จีหมินกลับไม่ยินยอม ยื่นคำร้อง
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนโฮ่วจู่รำคาญ จึงตัดสินลงโทษพวกผู้สมรู้ร่วมคิดกับเงินถึ
ในกรมพิธีการด้วย แม้อาญาจะไม่ร้ายแรงเท่าเงินถึ แต่ก็ถูกลดตำแหน่งกัน
ถ้วนหน้า

แต่เจียงสุยโจวไม่คิดเลยว่าจีโยวจะถูกรวมอยู่ในนั้นด้วย

เดิมคดีนี้ควรยุติลงเพียงเท่านี้ และไม่มีอะไรเกี่ยวพันกับจีโยวอีก
ทว่าสองวันหลังจากเขาได้รับการปล่อยตัวออกจากคุก กลับถูกตัดสินว่ามี
ความผิดโทษฐานหละหลวมในการปกครอง ถูกลดตำแหน่งและย้ายไป
ประจำการที่สุยโจว

สุยโจวมีได้อยู่ห่างไกลมากนัก ทั้งมิได้ทुरกันดารเหมือนหลังหนาน
แต่ด้วยวัยของจีโยว การที่ขุนนางเมืองหลวงถูกลดตำแหน่ง ย่อมไม่ต่างอะไร
จากการถูกตัดเส้นทางการเป็นขุนนาง

จีโยวเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ฝั่งเซ่ากลับยังพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อสร้าง
ความลำบากให้เขา จนเกิดความคิดนี้ขึ้นมา เจียงสุยโจวแค่คิดก็รู้แล้วว่า
ฝั่งเซ่ากำลังใช้จีโยวมาต่อกรกับเขา และเพื่อเป็นการเตือนเขา

ฝั่งเซ่ากำลังบอกเขาว่าภายใต้เงื้อมมือตน ต่อให้เขาจะช่วยคนได้สำเร็จ
คนผู้นั้นก็เชื่อว่าจะมีบทลงเอยที่ดี

เจียงสุยโจวแทบจะอัดอกตาย

สองวันแล้วที่เขาไม่ได้ไปหาฮั่วจู้จิว แต่ขลุ่ยอยู่ในห้องหนังสือเพื่อค้นหาหายากที่เจ้าของร่างเดิมเก็บสะสมไว้ รวมทั้งตัวเงินจำนวนหนึ่งสำหรับเป็นค่าเดินทาง แล้วสั่งเมิ่งเฉียนซานนำไปส่งที่จวนจี้โย

ไม่นานเมิ่งเฉียนซานก็กลับมา

จี้โยรวบรวมหนังสือเหล่านั้นไว้ แต่กลับคืนตัวเงินทั้งหมดกลับมา

เมิ่งเฉียนซานยื่นตัวเงินคืนให้เจียงสุยโจวพลางเอ่ย “หวังเยี่ย ได้เท่าจี้บอกว่าคุณค่าเดินทางเพียงพอแล้ว ท่านอย่าได้สิ้นเปลืองเลย”

เอ่ยจบ เมิ่งเฉียนซานก็หยิบจดหมายบาง ๆ ฉบับหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ยื่นให้เจียงสุยโจว “ได้เท่าจี้ยังเขียนจดหมายฉบับนี้ วานให้บัวนำมาส่งให้หวังเยี่ยด้วย”

เจียงสุยโจวเปิดจดหมายฉบับนั้น

ตัวอักษรในจดหมายพลิวไหวเป็นอิสระ...

‘ขอบคุณหวังเยี่ยยิ่งนักที่ช่วยชีวิต ขอหวังเยี่ยโปรดอย่าได้โทษตนเองอีกเลย

สุยโจวมีทิวทัศน์งดงาม ดอกเหมยบานสะพรั่งตระการตา ผู้แต่จี้อยากไปเยือนดินแดนแห่งนี้มานานแล้ว คำนวณดู หากเร่งเดินทางในเร็ววันก็น่าจะทันได้เห็นเหมยเขียวของสุยโจวด้วยตาตนเองก่อนที่จะร่วงโรย
นั่นมิใช่เรื่องดีหรือ’

อ่านมาถึงตรงนี้ มุมปากของเจียงสุยโจวก็ผ่อนคลายลง สุดท้ายจึงยิ้มน้อย ๆ ออกมาได้

ในชีวิตคนเรา แต่ละคนมีความชอบและการแสวงหาของตนเอง ฟังเข้ายึดยึดความชอบและความต้องการของตนไปใส่ผู้อื่น มองว่าตำแหน่งขุนนางและทรัพย์สินเงินทองเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา ดังนั้นจึงคิดเอาเองว่าการตัดอนาคตของจี้โยคือบطلโทษที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเขา

แต่หารู้ไม่ว่าบطلโทษเหล่านั้นมิได้นับเป็นอะไรเลยสำหรับจี้โย เจียง-

สยิวใจคิดว่านั่นนับเป็นความโชคดีในคราวเคราะห์ของจี้โยว

เพียงแต่...

เจียงสยิวใจจึงจดหมายฉบับนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะเก็บมันไว้อย่างดี
ราวกับสมบัติล้ำค่า

แม้การลดตำแหน่งจะไม่เจ็บไม่คันสำหรับจี้โยว ตรงกันข้าม กลับทำให้
เขามีโอกาสได้ดื่มด่ำกับขุนเขาและสายน้ำ แต่เจียงสยิวใจไม่มีวันลืมความแค้น
ครั้งนี้ที่มีต่อผังเซ่า

เขาเองก็ต้องสะสางเรื่องต่างๆ กับผังเซ่าด้วย

แต่ยามนี้ผังเซ่ามีอำนาจในราชสำนัก มือเดียวปิดผืนฟ้า โดยเฉพาะ
กรมขุนนางซึ่งมีอำนาจเลื่อนขั้นและโยกย้ายขุนนาง ล้วนตกอยู่ในมือผังเซ่า
แทบจะโดยบริบูรณ์

ดังนั้นหากคิดต่อกรกับเขาจึงเป็นเรื่องที่ยากยิ่ง

ฮั่วอู่จิวไม่ได้เจอเจียงสยิวใจมาสองวันติดกัน

ทุกวันหลังจากตีเมีย เขาก็ได้แต่อยู่ในห้อง บางครั้งบางครั้งมอง
ออกไปนอกหน้าต่างเห็นคนเดินเข้าๆ ออกๆ ในลานเรือน แต่เขากลับไม่
สามารถออกไปข้างนอกได้

เขารู้เพียงว่าช่วงสองวันที่ผ่านมา หลังจากตีเมียแล้ว อากาศเจ็บปวด
ที่เขาก็รุนแรงยิ่งขึ้นจนทำให้สภาพจิตใจเขาแย่ๆ ไม่ว่าจะท่องเคล็ดชำระจิต
สักกี่จบก็ล้วนป่วยการ

สำหรับเขาแล้ว ช่วงเวลาสองวันนี้ช่างยาวนานกว่าปกติ

จนกระทั่งวันที่สาม

หลี่ฉางหนิงมาผิงเข็มให้เขา ผ่านไปครึ่งทาง จู่ๆ ก็ได้ยินฮั่วอู่จิวถามว่า
“สองวันนี้เจ้าเปลี่ยนยาใหม่หรือ”

หลี่ฉางหนิงชะงัก “เปล่าขอรับ!”

เขาเงยหน้ามองฮั่วอู่จิว เห็นอีกฝ่ายนั่งหน้านิ้วคิ้วขมวด พอได้ยิน
คำตอบเขาก็ยกมือขึ้นคลึงหว่างคิ้ว ก่อนจะตอบรับว่า “อืม”

หลี่ฉางหนิงรีบถาม “สองวันนี้ท่านแม่ทัพรู้สึกต่างจากที่ผ่านมาหรือ”

ฮั่วอู่จี้รีบไปครู่หนึ่งก่อนตอบ “ไม่ เพียงแค่ถามเท่านั้น”

หลี่ฉางหิงงตอบรับ แล้วลงมือฝังเข็มให้เขาต่อ

เว่ยช่ายหันมาเห็นท่าที่เช่นนี้ของฮั่วอู่จี้ ก็รู้ทันทีว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่นอน เขารีบพุ่งเข้ามาที่ข้างเตียง ถามว่า “ท่านแม่ทัพ เกิดอะไรขึ้นหรือขอรับ”

ฮั่วอู่จี้รีบไปครู่หนึ่ง “สองวันที่ผ่านมาจนจิ้งห้วงมีความเคลื่อนไหวผิดปกติหรือไม่”

เว่ยช่ายคิดครู่หนึ่ง “ข้าเหนื่อยไม่ได้ข่าวอะไรเลย เพียงแต่เข้าวันนี้ระหว่างที่ข้าเหนื่อยกับหมอลี่มาที่นี่ ชั้นที่ข้างกายจิ้งห้วงก็มากำชับให้ข้าเหนื่อยระวัง”

ฮั่วอู่จี้ชะงัก เหลือบตามองเขา “เขาพูดว่าอะไร”

เว่ยช่ายอิงไปครู่หนึ่ง รู้สึกเหมือนท่านแม่ทัพจะพูดเร็วขึ้นเล็กน้อย พอได้ยินเขาบอกเช่นนี้

เขารีบตอบ “ไม่มีอะไรมากขอรับ เขาบอกว่าสองวันนี้จิ้งห้วงอารมณ์ไม่ดี จึงกำชับข้าเหนื่อยให้ระวัง อย่าหาเรื่องเดือดร้อน”

ฮั่วอู่จี้เก็บสายตากลับไป

...มีเรื่องเกิดขึ้นจริง ๆ สิบนะ

เขามิได้ชักใช้ต่อ คนทั้งสองจึงต่างคนต่างทำงานของตนเองไป จนกระทั่งฝังเข็มเสร็จและให้เขาตีหมยาเรียบริ้อย จึงขอตัวกลับ

ฮั่วอู่จี้เงยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง หัวคิ้วขมวดมุ่น

...สองวันก่อนยังอารมณ์ดีอยู่เลย มีเรื่องใดกันที่ทำให้เขาหงุดหงิด

ฮั่วอู่จี้รู้สึกไม่สบายใจ เริ่มคาดเดาความเป็นไปได้ต่าง ๆ

...หรือจะเกิดเรื่องอะไรในราชสำนัก แต่สองวันที่ผ่านมาก็ไม่เห็นจิ้งห้วงออกจากจวน ทั้งไม่เห็นมีคนจากราชสำนักมาเยือนจวนจิ้งห้วง

วันนั้นทั้งวัน ฮั่วอู่จี้หน้าหนาวขมวด ไม่มีทีท่าว่าจะคลาย

โชคดีที่ตกค่ำวันนั้นเสียงสลุยใจก็มา

ฮั่วอู่จี้กินมื่อเย็นเรียบริ้อยแล้ว เขากำลังพลิกหน้าหนังสืออยู่บนเตียง

เหมือนคอสสุราที่มีได้มุ่งเสพรสสุรา¹

เจียงสุยโจวมานั่งลงข้างเตียง ถามว่า “สองวันมานี้เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”
ฮั่วอู่จี้วางหนังสือในมือลง ไม่ตอบคำถามเขา แต่ถามกลับ “มีเรื่อง
อะไรเกิดขึ้นหรือ”

เจียงสุยโจวชะงักไป

เขาไม่คิดว่าเรื่องนี้จะรู้ถึงหูฮั่วอู่จี้ ทั้งไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะถามเขาอย่าง
เป็นธรรมชาติ ราวกับควรจะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว

เห็นเขาไม่ตอบ ฮั่วอู่จี้จึงเอ่ยเสริม “ได้ยินมาว่าสองวันนี้อารมณ์
ไม่ดี”

ในใจเจียงสุยโจวรู้สึกอับอายอย่างประหลาด

ตั้งแต่ว่าจี้โยวถูกลดตำแหน่ง เขาก็หงุดหงิดมากจนล้มผลัได้ว่า
คนรอบข้างต่างไม่กล้าเข้ามาวุ่นวายกับเขา เนื่องจากเขาเป็น “นาย” ของ
คนเหล่านั้น จึงไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการถามในสิ่งที่ไม่
สมควรถาม

แน่นอนว่าเขาย่อมไม่มีทางเอ่ยถึงเรื่องนี้กับใคร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการ
ระบายความในใจ

แม้ปกติเขาจะมีใช้คนอ่อนไหว แต่เมื่ออารมณ์เช่นนี้ถูกเก็บกดเอาไว้
ในใจ ไม่มีใครที่เขาพูดคุยด้วยได้ ย่อมเป็นธรรมดาที่จะรู้สึกอึดอัด

เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าฮั่วอู่จี้จะถามขึ้นมา ยิ่งไม่เคยคิดว่าตนจะสามารถ
บอกเรื่องเหล่านี้กับอีกฝ่ายได้

เขาเงยบไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยซ้ำๆ “ใต้เท้าจี้แห่งกรมพิธีการถูก
ลดตำแหน่ง อีกไม่กี่วันก็ต้องย้ายไปสุยโจวแล้ว”

ฮั่วอู่จี้มุ่นคิ้ว “เขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับมิใช่หรือ”

เจียงสุยโจว “ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานหละหลวมในการปกครอง
หลังจากเหน็ดเหนื่อยจับกุม เรื่องนี้ก็ถูกส่งมอบให้กรมอาญาและกรมขุนนาง
เป็นผู้จัดการ เป็นหวังไม่อาจเข้าไปแทรกแซงได้”

¹ หมายถึง มีจุดประสงค์หรือความคิดอื่นอยู่ในใจซึ่งตรงกันข้ามกับท่าทีที่แสดงออก

ฮั่วอู่จี้รีบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ย “นั่นเป็นคำสั่งของฝั่งเซา”

เจียงสุยโจวยิ้ม พรุลงมหายใจซำๆ “เป็นฝั่งเซาจริงๆ เป็นหวังทำให้เขาเสียผลประโยชน์ เขาจึงต้องหาทางสร้างความลำบากให้เป็นหวัง ส่วนใต้เท้าจี้ก็เป็นแค่ปลาในสระที่พลอยรับเคราะห์”

ฮั่วอู่จี้ “ในเมื่อเขาเข้ามารับราชการในราชสำนัก ก็ต้องแบกรับความเสี่ยงเช่นนี้อยู่แล้ว แต่เขาเพียงแค่อุทธรณ์ตำแหน่งเท่านั้น สถานที่ที่ย้ายไปประจำการก็มีเซดินแดนทูกันดารห่างไกล ได้อยู่ห่างจากราชสำนักเช่นนี้ ไม่น่าจะอาจเป็นเรื่องดีสำหรับเขา”

แต่เจียงสุยโจวกลับส่ายหน้า “ผู้อื่นอาจคิดเช่นนี้ได้ แต่ข้าทำไม่ได้” เขาเอ่ย “ไม่ว่าอย่างไรเรื่องร้ายที่เขาต้องเผชิญล้วนมีข้าเป็นต้นเหตุ ดังนั้นข้าไม่อาจนิ่งเฉยได้”

รีบไปครู่หนึ่ง เจียงสุยโจวก็ถอนใจเบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน “คนผู้นั้นคือฝั่งเซาเซียวนะ”

ช่วงขณะนั้นฮั่วอู่จี้พูดไม่ออก

เจียงสุยโจวยอมรู้อยู่แล้วว่าฮั่วอู่จี้ที่วันๆ ต้องถูกกักอยู่ภายในจวน ทั้งชายังใช้การไม่ได้ ย่อมไม่อาจทำอะไรได้ ดังนั้นจึงมิได้คาดหวังคำพูดใดจากอีกฝ่าย หลังจากได้ระบายออกไปก็ช่วยให้อุจี้โล่งขึ้นมาก จึงหยิบหนังสือที่เมิ่งเฉียนชานวางไว้ข้างๆ ขึ้นมา พลางเอ่ย “ไม่ได้มาสองวัน ลืมเสียแล้วว่าอ่านถึงตรงไหน”

ท่าทางเหมือนจะข้ามหัวข้อนี้ไปแล้วเริ่มอ่านหนังสือให้ฮั่วอู่จี้ฟังต่อ

ฮั่วอู่จี้มองเขาอ่านหนังสือเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในใจรู้สึกอึดอัดยิ่งนัก

...ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องที่เขาต้องแบกรับ แต่เพียงเพราะเขาเกิดเป็นเชื้อพระวงศ์ เรื่องเหล่านี้จึงตกลงมาบนบ่าเขา

หากเขาเป็นคนอำมหิตเลือดเย็นก็แล้วไปเถิด แต่ตรงกันข้าม เขาเป็นคนที่จิตใจอ่อนโยนยิ่งนัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เขาควรยุ่งหรือไม่ เขาก็จะเข้าไปแบกรับไว้เองเสมอ สุดท้ายต่อให้ทนไม่ไหว ก็ยังจะฝืนทนต่อไป

เจียงสุยโจวอ่านหนังสือต่อจากหน้าที่อ่านค้างไว้ครั้งก่อนอย่างซำๆ และ

สงบนิ่ง

แต่อ่านไปได้ไม่ทันไร เสียงของเขาก็หยุดชะงัก เจียงสุยโจวเงยหน้าขึ้นด้วยความประหลาดใจเมื่อฮั่วอู่จิวแยงหนังสือไปจากมือตน

“ข้าอ่านเอง” ฮั่วอู่จิวเอ่ย

เจียงสุยโจวตกใจ มองฮั่วอู่จิวเลื่อนตะเกียงเข้ามาใกล้ แม้สีหน้าจะเย็นชาห่างเหิน แต่ก็มีอาการคลุ้มเคลือที่ไม่อาจอธิบาย

ทั้งที่เอาแต่ก้มหน้าหลุบตา ไม่ยอมมองเขา แต่กลับเหมือนกำลังปลอบเขาอยู่อย่างเงี้ยวๆ กังๆ

ช่วงขณะนั้นเจียงสุยโจวพูดไม่ออก เพียงรู้สึกอุ่นวาบในอก รวกับความอึดอันตันใจที่สิ่งสมอยู่ข้างในถูกเผาไปที่ละนิด

เขาจ้องฮั่วอู่จิวเงิบๆ พูดไม่ออกครู่หนึ่ง

จากนั้นก็เห็นฮั่วอู่จิวหลุบตาลง เปิดหนังสือใต้แสงตะเกียง

สีหน้าเย็นชาพลันแข็งค้าง

ฮั่วอู่จิวค่อยๆ เลิกคิ้วขึ้น เงยหน้าขึ้นมองเจียงสุยโจว “...นี่คือหนังสือที่หลายวันก่อนเจ้าอ่านให้ข้าฟังหรือ”

เจียงสุยโจวชะงัก “ใช่”

ฮั่วอู่จิวหลุบตามองหนังสือในมืออย่างอึ้งงัน

เนื้อหาในหนังสือทั้งคลุมเคลือและเข้าใจยาก แตกต่างจากภาษาเรียบง่ายที่เจียงสุยโจวอ่านให้เขาฟังตลอดหลายวันก่อนหน้า เต็มไปด้วยตัวอักษรที่ไม่คุ้นตา ช่วงขณะนั้นฮั่วอู่จิวรู้สึกราวกับว่าหนังสือตรงหน้าคือคัมภีร์สวรรค์² เพียงแค่เห็น อาการปวดศีรษะก็พุ่งขึ้นมาทันที

เจียงสุยโจวชะงักงันหน้าเข้ามาดูแล้วก็เข้าใจ

ตำราเล่มนี้เขียนด้วยอักษรจีนโบราณที่อ่านยากมาก ซึ่งก็ไม่แปลกเพราะผู้เขียนตำราเล่มนี้คือปราชญ์สำนักขงจื้อของราชวงศ์ก่อน การเลือกใช้คำและการเรียบเรียงประโยคจึงมีความพิถีพิถันเป็นพิเศษ อีกทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนของคนโบราณยังแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ประโยคเหล่านี้

² หมายถึง หนังสืออ่านยาก เนื้อหาเข้าใจยาก

ไม่สามารถอ่านตรงๆตามตัวอักษรได้ แต่ต้องถอดความออกมาเสียก่อน
และเนื่องจากเจียงสุยโจวอยู่ในสาขานี้อยู่แล้ว การถอดความจึงเป็น
งานถนัด มีใช้เรื่องยากแม้แต่น้อย
“เล่มเดียวกัน เพียงแต่เนื้อความค่อนข้างอ่านยาก ข้าจึงต้องปรับเปลี่ยน
เล็กน้อย”

ฮั่วอู่จิวมิได้พูดอะไร
เจียงสุยโจวมองเขาอย่างงุนงง
...ถึงฮั่วอู่จิวจะเป็นทหาร แต่ถึงอย่างไรก็เป็นคนโบราณ ไม่น่าจะอ่าน
ไม่เข้าใจ

เพียงแต่...เหตุใดเขาถึงทำสีหน้าเช่นนี้เล่า
เจียงสุยโจวยังไม่ทันคิดให้กระจ่าง ลู่ๆ ฮั่วอู่จิวก็ปิดหนังสือในมือ
โยนทิ้งไว้ข้างๆอย่างไม่มีใส่ใจ พลังเอ่ยเสียงเรียบ “เปลี่ยนเล่มใหม่ เล่มนี้
ข้ารู้สึกวุ่นวายตั้งแต่สองวันก่อนแล้ว ไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจ”

เจียงสุยโจวยิ่งงุนงงกว่าเดิม
...ไม่กระมัง สองวันก่อนตอนข้าอ่านให้เจ้าฟัง เจ้าก็ยังคงสนุกสนใจดีนี่

โชคดีที่เดิมเจียงสุยโจวก็ได้ชอบหนังสือเล่มนี้เช่นกัน เมื่อฮั่วอู่จิวไม่อยากอ่าน เขาจึงไม่เข้า誌

วันต่อมาหาลีฉางหนิงรู้สึกฮั่วอู่จิวดูแจ่มใสขึ้นกว่าเมื่อสองวันก่อน แม้สีหน้ายังคงซีดเซียว แต่ก็ได้ยิ้ม เขาจนเห็นได้ชัดอย่างสองวันก่อนหน้าแล้ว ครั้นเห็นเขาก้าวเข้ามาในห้อง ก็ยังพยักหน้าให้เขาก็กด้วย

หาลีฉางหนิงคิดเพียงว่าอาจเพราะขั้นตอนการรักษา จึงเป็นเรื่องปกติที่ผู้ป่วยจะมีอารมณ์แปรปรวนอย่างเลี่ยงไม่ได้

เขาจึงยิ้มทักว่า “วันนี้ท่านแม่ทัพดูไม่เลว การรักษาช่วงสองวันที่ผ่านมาเริ่มเห็นผลบ้างแล้วใช่หรือไม่”

ฮั่วอู่จิวไม่รู้ลึกถึงผลลัพธ์อะไรทั้งสิ้น แต่เขาก็ยังพยักหน้าน้อยๆ เป็นการตอบรับ

หาลีฉางหนิงยิ้มกว้าง

กระทั่งการรักษาในวันนี้เสร็จสิ้น ขณะที่หาลีฉางหนิงเก็บล่วมยาเตรียมขอตัวลา ฮั่วอู่จิวพลันก้มมือเรียกเว่ยชายเข้ามาหา

“ท่านแม่ทัพ?” เว่ยชายรีบก้าวขึ้นหน้าทันที

ฮั่วอู่จิว “มีเรื่องอยากให้อำนาจไปจัดการ”

ความตื่นเต้นดีใจฉายชัดบนใบหน้าเว่ยชาย “ท่านแม่ทัพเชิญสั่งการ!”

เว่ยชายรู้ว่ายามนี้ตนและท่านแม่ทัพอยู่ในดวงศัตรู ต่อให้วางแผนการ

ได้ไว้ ก็ต้องรอโอกาสอย่างใจเย็น เวลานั้นนอกจากพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อรักษาขาของท่านแม่ทัพ ก็ไม่มีสิ่งอื่นที่เขาทำได้อีก

แต่เขายังไม่มีโอกาสได้ทุ่มเททั้งชีวิตจิตใจเพื่อท่านแม่ทัพเสียที นี่ช่างทำให้รู้สึกค้นไม้ค้นมือหนัก

เว่ยข่ายดวงตาเป็นประกายเมื่อได้ยินคำพูดของท่านแม่ทัพ

ฮั่วอู่จิวเอ่ยต่อ “พี่น้องของเราในเมือง เวลานั้นคงว่างกระมัง”

เว่ยข่ายพยักหน้ารัว “ไม่มีคำสั่งท่านแม่ทัพ ทุกคนจึงไม่กล้าบุบปาม ข้าน้อยให้พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในหลินอัน หากท่านแม่ทัพมีคำสั่ง ข้าน้อยสามารถติดต่อพวกเขาได้ทันที”

“อืม” ฮั่วอู่จิวเอ่ย “เช่นนั้นสองสามวันนี้หาวิธีก่อควันฝังเข้าสักหน่อย”

เว่ยข่ายตะลึง

เอ่อ...ท่านแม่ทัพยังไม่มีคำสั่งใดก็แล้วไปเถิด พอมีคำสั่งก็ลงมือหนัก ถึงเพียงนี้เลย

เขามองฮั่วอู่จิวอย่างว่างเปล่า ช่วงขณะนั้นลิ้มแม้กระทั่งจะต้องตอบอะไร เห็นท่านแม่ทัพเหลือบตาขึ้นมองเขาเงิบๆ

“ไม่ได้ให้พวกเขาไปลอบสังหารเขา” สีหน้าฮั่วอู่จิวไม่สบอารมณ์

เว่ยข่ายกะพริบตาปริบๆ เอ่ยตะกุกตะกัก “เช่น...เช่นนั้นที่ท่านแม่ทัพ บอกว่าให้ก่อควัน หมายถึงก่อควันแบบใดหรือขอรับ”

ฮั่วอู่จิวเบือนสายตาไปทางอื่น พลังลังการเสียงเรียบ “งานที่เขาต้อง ดูแลให้เจียงซุ่นเหิงคงมีไม่น้อยกระมัง ทำให้งานเขาล้มเหลวสักงานสองงาน ต้องเป็นงานสำคัญที่กระทบไปถึงเจียงซุ่นเหิงได้”

เว่ยข่ายพยักหน้าอย่างแข็งขัน

ฮั่วอู่จิวเอ่ยเสียงเรียบ “ไปจัดการ”

หลังจากนั้นเว่ยข่ายจึงตามหลี่ฉางหนิงออกไป

ฮั่วอู่จิวมองออกไปข้างนอกเงิบๆ

เวลานี้สิ่งที่เขาทำได้มีไม่มากนัก แต่ก็เชื่อว่าทำอะไรไม่ได้เลย ในเมื่อ ผังเช่าคิดจะสร้างปัญหาให้เจียงสุยโจว เขาก็สามารถหาวิธีสร้างปัญหาให้ผังเช่า ได้เช่นกัน

แม้สนามรบจะกว้างใหญ่ แต่สายลมที่ทุกคนมักมองข้ามก็สามารถกำหนดสถานการณ์รบทั้งหมดได้

ขอเพียงควบคุมสายลมนี้ให้ดีว่าจะให้พัดไปยังทิศทางใด

ฮั่วอู๋จิวถอนสายตากลับมา หยิบหนังสือที่อยู่ข้างเตียง นึกหน้าพยายามอ่านมันอย่างตั้งอกตั้งใจ

ซึ่งก็คือหนังสืออ่านยากที่เมื่อวานเขาโยนทิ้งโดยอ้างว่า “น่าเบื่อ”

หลินอานฝนตกชุก อากาศแจ่มใสเพียงไม่กี่วัน ฝนก็ตกติดต่อกันอีกหลายวัน

ฝนตกในเมืองหลินอานมิใช่เรื่องแปลก ทว่าฝนครานี้กลับทำให้ใครต่อใครพากันนอกถิ่นขวัญแขวน กลัวภัยอันตราย

นั่นเป็นเพราะฝนครั้งนี้ทำให้ศาลบรรพชนที่ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของวังหลวงพังถล่มลงมา

ศาลบรรพชนเพิ่งเริ่มก่อสร้างเมื่อสองเดือนก่อน เวลานี้จึงยังไม่แล้วเสร็จ ครั้นฝนกระหน่ำรุนแรง ตำนันที่เพิ่งสร้างได้สองเดือนจึงถล่มลงมาจนแทบเหลือแต่ซาก

นี่นับเป็นอาเพศครั้งใหญ่และเป็นอัปมงคลอย่างร้ายแรง!

ภายในศาลบรรพชนเป็นที่ประดิษฐานป้ายวิญญาณของบรรพบุรุษตรีัยทุกพระองค์ในราชวงศ์ต้าจิ่ง ถือเป็นรากฐานของราชสำนักและมีความสำคัญยิ่งกว่าวังหลวงเสียอีก เนื่องจากต้าจิ่งย้ายพระราชฐานมาทางใต้ ฝ่ายบาทจึงมีดำริให้จัดวางตำแหน่งศาลบรรพชนให้อิงทิศใต้หันทิศเหนือ เพื่อให้บรรพชนทั้งหลายได้มองเขาชัดตาบไปยังเหย้าเจิง กอบกู้แผ่นดินที่สูญหายไป

กลับกลายเป็นว่ายังไม่ทันยึดเหย้าเจิงกลับคืนมาได้ ศาลบรรพชนก็ถล่มลงมาเสียแล้ว

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ นานาแพร่สะพัดไปในหมู่ผู้คนจนไม่อาจระงับได้ ทุกคนต่างพูดกันว่าต้าจิ่งถึงคราวล่มสลายแล้ว แม้แต่เด็กตัวเล็ก ๆ

ทุกตรอกซอกซอยยังมีเพลงกล่อมเด็กที่ร้องว่าจิ่งล่มสลาย เหลียงรุ่งเรือง

ไฮ่จูโกรธกริ้วยิ่งนัก ราชสำนักโกลาหลุ่นวาย

ผิดกับจวนจิ้งหวังที่เงียบสงบแตกต่างจากภายนอกโดยสิ้นเชิง

วันนี้หลังจากฝั่งเข็มเสร็จ ฮั่วอู่จิวก็เริ่มขยับขาได้เล็กน้อย

น้อยมากจนแทบไม่เป็นที่สังเกต กอปรกับบาดแผลยังไม่หายดี จึงไม่สามารถเคลื่อนไหวได้สะดวกนัก แต่สำหรับฮั่วอู่จิว นี่เป็นสิ่งยืนยันว่ายาของหลี่ฉางหนิงใช้ได้ผล ช่วงขณะนั้นทุกคนในห้องจดจ่อกลั่นหายใจ ความยินดีฉายชัดบนใบหน้า

มีเพียงฮั่วอู่จิวซึ่งนั่งอยู่บนเตียงที่มีสีหน้าเรียบเฉย

เขาลองขยับขากลางถามเสียงนึ่ง “เรื่องศาลบรรพชน ฝีมือพวกเจ้าใช่หรือไม่”

เว่ยข่ายหัวเราะที ๆ “ขอรับ! ท่านแม่ทัพสั่งว่าให้ก่อควันผังเช่าจนกระทั่งไปถึงหวงตี้สุ่นซันนี่มิใช่หรือ พวกพี่น้องของเราในเมืองสืบมาแล้ว พบว่างานใหญ่ที่ผังเช่าดูแลอยู่คือการก่อสร้างศาลบรรพชน! เดิมทีข้าน้อยก็ไม่ค่อยมั่นใจนักว่าจะทำสำเร็จ แต่หัวหน้าของกลุ่มพี่น้องของเราเป็นคนฉลาดหลักแหลม เขารับรองกับข้าหน่อยว่าจะทำสำเร็จแน่นอน!”

ฮั่วอู่จิวเหลือบตามองเว่ยข่าย คิ้วตาคอยรอยยิ้ม เย้ยชมว่า “ช่างกล้านัก”

เว่ยข่ายรู้ว่าท่านแม่ทัพของตนมีนิสัยหยิ่งทะนง ปกติแทบไม่เคยมีรอยยิ้มให้เห็นเลย สีหน้าเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าท่านแม่ทัพพึงพอใจกับผลงานของพวกเขาามาก

เขาจึงยิ้มเย้ยว่า “เป็นเพราะเจ้าเฒ่าผังเช่านั่นด้วย ขวัญกล้าถึงขั้นยกยอกองบประมาณที่ใช้สร้างศาลบรรพชน กำแพงที่ก่อขึ้น ช่างในลั่วนกลวง และใช้วัสดุไม่ได้มาตรฐาน พี่น้องของเราแค่แฝงตัวเข้าไปเป็นแรงงาน ลอบใช้อุบายบางอย่าง เท่านั้นต้านหนักที่สร้างไว้ก็ถูกฝนกระหน่ำจนถล่มลงมา!”

หลี่ฉางหนิงได้ยีนก็อดเอ่ยแทรกอย่างขบขันไม่ได้ “คาดว่าได้เท่าผังผู้นั้นคงใช้ชีวิตอยู่ทางเหนือมาจนชิน จึงไม่รู้ว่าฝนทางแถบเจียงหนานนั้นรุนแรงเพียงใด ถึงได้กลัลดคุณภาพการก่อสร้าง เขาทำเช่นนี้ ต่อให้เราไม่ลงมือ อีกไม่กี่ปีศาลบรรพชนก็ต้องพังลงมาอยู่ดี”

พูดจบ หลี่ฉางหนิงกับเว่ยข่ายก็หัวเราะ

ฮั่วอู่จิวพยักหน้าเห็นด้วย จากนั้นยกมือขึ้นขัดเสียงหัวเราะของเว่ยข่าย

“แม้งานจะสำเร็จ แต่ห้ามประมาทเด็ดขาด” เขาเอ่ย “บอกให้พวกเราใส่ใจทุกความเคลื่อนไหวในจวนของผังเซ้า เขาสูญเสียครั้งนี้ จะต้องตอบโต้แน่นอน”

เว่ยช่ายยิ้ม “ท่านแม่ทัพอย่าได้กังวล ช้าน้อยให้พวกเราเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว!”

ฮั่วจู้จี้รับว่า “อืม” แล้วเหลือบมองออกไปนอกหน้าต่าง

ห้องหลักของเรือนอาานอันมีคนเดินเข้าออก ยังดูเป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนเช่นปกติ

เจียงสุยโจวเองก็รู้ข่าวแล้ว

เขาคิดไม่ถึงว่าประวัติศาสตร์จะเปลี่ยนแปลงไปมากถึงเพียงนี้ ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ แม้อาซสำนักหนานจึงจะถูกกล่าวหาว่าเติมไปด้วยการทุจริต แต่ก็ไม่ถึงขั้นที่นำไปสู่การพังทลายของศาลบรรพชน

แต่สำหรับเจียงสุยโจว เรื่องนี้นับเป็นเรื่องที่น่ายินดี

แม้ปกติผังเซ้าจะอยู่เหนือกฎหมาย แต่เขาก็ไม่เคยทำเรื่องฉ้อฉลต่อหน้าโฮ่วจู้ เขาจะคอยเอาใจโน้มน้าวโฮ่วจู้และกอบโกยผลประโยชน์ลับหลังต่อให้กอบโกยไปมากกว่านี้ ก็ไม่มีทางรู้ไปถึงโฮ่วจู้ได้

ทว่าครั้งนี้โฮ่วจู้ค้นพบการยกยอกเงินของผังเซ้าจริง ๆ ทั้งสาเหตุยังเป็นเพราะเขาทำให้ศาลบรรพชนที่ประดิษฐานป้ายวิญญาณบูรพกษัตริย์พังทลายลงมาด้วย

เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ แม้ผังเซ้าจะมีใช้คนลงแรงสร้างศาลบรรพชน แต่ก็มิเห็นว่ารับผิดชอบดูแลเรื่องนี้ เมื่อศาลบรรพชนถล่ม โฮ่วจู้จึงส่งคนไปตรวจสอบทันที ซากปรักหักพังกองอยู่ตรงหน้า ต่อให้ผังเซ้าเก่งกาจมีศักดิ์ดาเพียงใด ในช่วงเวลาที่ทุกอย่างพลิกผันกลับดำเป็นขาวนี้ เขาก็ไม่สามารถหลบเลี่ยงความรับผิดชอบได้

นับตั้งแต่โฮ่วจู้ขึ้นครองบัลลังก์ นี่เป็นครั้งแรกที่ปัญหาที่ผังเซ้าก่อเผยให้เห็นต่อหน้าโฮ่วจู้

โฮ่วจู้โกรธผังเซ้าอย่างยิ่ง แม้แต่พรรคพวกของผังเซ้าที่รู้เห็นด้วย

ก็พลอยถูกปลดจากตำแหน่งรอรับการสอบสวน ที่สำคัญที่สุดคือความไว้วางใจที่โหวจู่เคยมีต่อผั่งเช่าในทุกเรื่อง ไม่ว่าเรื่องใหญ่เรื่องเล็กในราชสำนักที่เคยฝากไว้ในมือเขา เวลานี้เริ่มปรากฏรอยร้าวขึ้นเสียแล้ว

นี่คือสิ่งที่เจียงสุยใจต้องการเห็นมากที่สุด

เจียงสุยใจอ่านรายงานจากสายลับซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาคิดว่าสวรรคต์มีตา จึงได้บันดาลผลให้ตกรกระหน่ำลงมา

เพียงแต่...

ก่อนจะเก็บจดหมาย สายตาเขาเลื่อนไปจับอยู่ที่เนื้อหาซึ่งไม่ค่อยสะดุดตาเท่าอนหนึ่ง

ในบรรดาพรรคพวกของผั่งเช่าที่ถูกปลดจากตำแหน่งรอการสอบสวนหลายคนเป็นเจ้าหน้าที่ในกรมขุนนาง เมื่อถูกปลดจากตำแหน่งเช่นนี้ ตำแหน่งนั้นย่อมว่างเป็นธรรมดา

โดยปกติหน้าที่โยกย้ายขุนนาง โหวจู่ล้วนปล่อยให้ผั่งเช่าเป็นคนจัดการ ทว่าตอนนี้เมื่อคนที่มีความผิดคือผั่งเช่า โหวจู่ยอมไม่รู้ว่าต้องจัดการอย่างไร ด้วยเหตุนี้เขาจึงเลื่อนขั้นขุนนางหลายคนที่มีเชื้อพรรคพวกของผั่งเช่าให้มาแทนตำแหน่งว่างตามหนังสือรายงานของฉีหมิน ในบรรดานี้มีหลายคนที่เป็นขุนนางใหม่อายุยังน้อย เพิ่งสอบเข้ารับราชการเมื่อไม่กี่ปีก่อน

เจียงสุยใจมุ่นคิ้ว

เขายอมรับว่าฉีหมินมีได้มีแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัว สิ่งที่ทำไปทั้งหมดล้วนทำเพื่อแผ่นดินต้าจิ่ง แต่เนื่องจากคนผู้นี้แม้เป็นขุนนางอาวุโสผู้มีความซื่อสัตย์และประสบการณ์สูง ทว่านิสัยโง่เง่า พุดหรือทำอะไรมักตรงไปตรงมาเสมอ

ฉีหมินเดิมก็ตั้งตนเป็นศัตรูกับผั่งเช่าอย่างโจ่งแจ้งมาโดยตลอด แต่เพราะผั่งเช่ามีอำนาจมาก เขาจึงไม่เคยทำได้สำเร็จ ทว่าตั้งแต่เงินถั่งต้องโทษ ฝ่ายผั่งเช่าถูกโจมตีหลายครั้ง เมื่อถึงตอนนี้ฉีหมินจึงเป็นฝ่ายอยู่เหนือลม

เจียงสุยใจลูบขอบจดหมาย

เขารู้ว่าความล้มเหลวที่ผ่านมามีครั้งแล้วครั้งเล่าของฉีหมิน สุดท้ายกลายเป็นเกราะคุ้มภัยให้ฉีหมินอยู่รอดปลอดภัย ผั่งเช่ารู้ว่าเขาเป็น

พวกฟ้าร้องดัง ฝนตกปรอย¹ จึงไม่เคยเห็นฉีหมินอยู่ในสายตา

ทว่าตอนนี้ฉีหมินได้รู้ผลลัพธ์ของผังเช่าแล้ว และกลายเป็นฝ่ายที่ฉวยโอกาสโยนหินใส่คนตกบ่อ² เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้ฉีหมินจะเป็นขุนนางสามแผ่นดิน คุณธรรมสูงส่ง ผังเช่าย่อมมีความคิดที่จะต่อต้านเขาแน่นอน

ตามบันทึกประวัติศาสตร์ ฉีหมินเสียชีวิตอย่างผิดปกติ

ก่อนที่ราชวงศ์จิ้งจะล่มสลาย จวนของเขาถูกตรวจค้นและพบจดหมายลับที่ติดต่อกับเป่ยเหลียง ส่งผลให้ถูกตัดสินประหารเก้าชั่วโคตร จวบจนยุคหลัง ๆ นักประวัติศาสตร์ก็ยังคงถกเถียงกันว่าฉีหมินสมคบกับเป่ยเหลียงจริงหรือไม่

หากเป็นความจริงก็ช่างเถิด แต่หากเป็นเรื่องเท็จ...

เช่นนั้นเรื่องนี้ก็เหมือนผีเสื้อขยับปีก³ ที่ส่งผลให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวเร็วขึ้น

ด้าววันนี้ตอนที่เจียงสุยโจวไปที่ห้องของฮั่วอู่จี้ก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่บนเตียง

อันที่จริงก็ดูเหมือนฮั่วอู่จี้จะไม่มีเวลาจำเป็นต้องให้เจียงสุยโจวมาอยู่เป็นเพื่อนทุกวัน แต่เหมือนทั้งสองจะบรรลुข้อตกลงบางอย่างร่วมกันโดยไม่ต้องมีใครเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมา

กลายเป็นว่าทุกวัน ทั้งสองจะมาใช้เวลาอยู่ด้วยกันช่วงหนึ่งอย่างเป็นธรรมชาติ

ครั้นเห็นเจียงสุยโจวนั่งลงข้างเตียง ฮั่วอู่จี้จึงเหลือบตามองเขาพลางถาม “มีข่าวดี?”

¹ หมายถึง แสดงท่าทีหรือพูดออกมาดูยิ่งใหญ่ แต่การกระทำจริงกลับน้อยมาก

² หมายถึง เหยียบย่ำซ้ำเติมคนที่เพลี่ยงพล้ำ

³ คือทฤษฎีที่กล่าวว่าเหตุการณ์เล็ก ๆ เหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้น สามารถส่งผลกระทบต่อสิ่งใหญ่หลายอย่างตามมาได้

เจียงสุยโจวดูมีความสุข ยิ้มพลางตอบรับ “ยอมต้องมีอยู่แล้ว”

เขาหยิบหนังสือจากข้างเตียงขึ้นมาเปิดพลางเอ่ย “เจ้าได้ยินข่าวหรือยัง สองวันนี้ฝนตกหนักจนศาลบรรพชนทางทิศเหนือของวังหลวงถล่มลงมา”

ว่าพลางเลิกคิ้วมองไปยังฮั่วจู้จิว

ความอึดอ้อมใจบนใบหน้าเขาฉายชัดจนฮั่วจู้จิวต้องเอ่ยเตือนว่า “นั่นเป็นศาลบรรพชนของตระกูลเจ้าด้วย ที่อยู่ในนั้นล้วนเป็นบรรพบุรุษของเจ้า”

เจียงสุยโจวไม่สนใจ “เพิ่งสร้างไปเพียงครึ่งเดียวมิใช่หรือ บ้ายวิญญาณ ก็ยังไม่ย้ายเข้าไปเลยนี่” เขาเอ่ย “อีกอย่าง คนที่ทำให้มันถล่มคือฝ่งเช่า หากบรรพชนจะโทษใคร ก็โทษมาไม่ถึงหัวคนที่มีความสุขในคราวเคราะห์ของคนอื่นอย่างข้าหรือ”

ฮั่วจู้จิวอึ้งไปเมื่อได้ยินเช่นนั้น

ความจริงแล้วเชื่อว่าจะเป็นฝีมือฝ่งเช่าเสียทีเดียว หากว่ากันถึงที่สุด เรื่องนี้ถือว่าเป็นฝีมือเขา

แต่แม้กระทั่งผืนแผ่นดินของสกุลเจียงเขายังกล้าบุกโจมตีอย่างอุกอาจมาแล้ว จะถูกจับบัญชีแค้นเพราะเรื่องทำลายศาลบรรพชนอีกสักเรื่อง สำหรับเขาก็เป็นเพียงการเติมบุปผาบนผ้าแพร⁴ เท่านั้น

เวลานี้อเอง เขาก็ได้ยินเจียงสุยโจวเอ่ยกลั้วหัวเราะ “หากคิดเช่นนั้น เจ้าเป็นคนที่แต่งเข้าจวนเป็นหวัง ย่อมนับว่ารวมอยู่ในฝ่งตระกูลของเป็นหวังด้วย ดังนั้นความแค้นที่ศาลบรรพชนถูกทำลาย เป็นหวังก็ช่วยเจ้าโยนใส่หัวฝ่งเช่าแล้ว”

⁴ หมายถึง การเสริมเติมแต่งที่เกินความจำเป็น

พอโพล่ง ออกไปเช่นนี้ เจียงสุยโจวก็ตกใจจนหัวใจระตุกดูบ

เป็นเพราะฮั่วอู่จี้ใจติดกับเขามาจนเกินไป ทั้งในยามนี้บรรยากาศยังสงบสุขจนเขาหลุดปากไปโดยมิได้กลั่นกรองก่อน ถึงขั้นกล้าพูดล้อเล่นเช่นนี้กับฮั่วอู่จี้

เจียงสุยโจวยังคงรักษารอยยิ้มสุขุมสงบนิ่งบนใบหน้า แต่ในใจกำลังลนลาน แอบเหลือบมองฮั่วอู่จี้ผ่านหนังสือ

เห็นฮั่วอู่จี้ชะงักไป และเงยหน้ามองเขาเช่นกัน

ดวงตาดำสนิทสงบนิ่งคู่นั้นไม่แสดงอารมณ์ใดๆ หัวคิ้วผ่อนคลาย ดูเหมือนจะไม่ได้โกรธ

จากนั้นมุมปากของฮั่วอู่จี้ก็ยกขึ้นน้อยๆ เผยให้เห็นรอยยิ้มจางๆ

“เช่นนั้นคงเป็นแค่นฝิ่งลิกน่าดู” ฮั่วอู่จี้เอ่ย

ไม่รู้เพราะเหตุใด เจียงสุยโจวกลับรู้สึกว่ “แค่นฝิ่งลิก” ที่ฮั่วอู่จี้ว่าแฝงความนัยบางอย่างที่เขาไม่อาจเข้าใจ

แต่เขามีได้สนใจที่จะหาคำตอบเรื่องนี้อีกต่อไป

เขาเกาะพริบตาพริบๆ จ้องฮั่วอู่จี้เงียบๆ รู้สึกว่าฮั่วอู่จี้ยามยิ้มช่างดูดีเหลือเกิน

นับจากวันนั้นมา เจียงสุยโจวก็เริ่มจับตามองความเคลื่อนไหวภายในราชสำนักทุกวัน

สวีตู้ส่งทหารพลีชีพออกไปครึ่งหนึ่ง และยังคงเหลืออยู่ในเมืองหลวงอีกเกือบสิบคน หลายวันนั้นคนเหล่านี้คอยส่งรายงานมาให้เจียงสุยโจวอย่างต่อเนื่อง เมื่อรวมกับข่าวที่ขุนนางในราชสำนักส่งมา ก็เป็นข้อมูลทั้งหมดที่อยู่ในมือเจียงสุยโจวในตอนนั้น

เขาอ่านทุกข้อมูลที่ส่งถึงเขาอย่างละเอียดถี่ถ้วน จดจำจนขึ้นใจ และพยายามวิเคราะห์การเคลื่อนไหวของฝั่งเซาจากทุก ๆ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในราชสำนัก

เป็นดังคาด ภายในไม่กี่วันก็มีขุนนางราชสำนักคนหนึ่งติดต่อกับฝั่งเซา

ขุนนางผู้นี้มีเชื้อพระคพวกของฝั่งเซา ที่ผ่านมาก็แทบไม่เคยมีการคบค้าสมาคมกันเลย ทว่าระยะนี้กลับมีการติดต่อระหว่างกันบ่อยครั้ง

แต่เนื่องจากฝั่งเซาระมัดระวังตัวเป็นอย่างมากยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นการลอบนัดพบหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลกับอีกฝ่าย ล้วนไม่เคยเปิดโอกาสให้คนของเจียงสุยโจวสืบพบได้เลยว่าขุนนางที่ติดต่อกับเขาคือใคร

เจียงสุยโจวจึงได้แต่ต้องวิเคราะห์จากประวัติศาสตร์ในช่วงนี้ซึ่งอยู่ในความทรงจำของตน

แต่ขุนนางที่ติดต่อกับฝั่งเซาในช่วงเวลานี้มิได้มีเพียงคนเดียว ในบรรดานั้นยังมีผู้สมรู้ร่วมคิดอีกไม่น้อย เจียงสุยโจวคิดอยู่นานก็ยังไม่แน่ใจว่าฝั่งเซากำลังวางแผนอะไรอยู่กันแน่

ดังนั้นวันนี้เขาจึงเรียกกู่ฉางอวี่นมาพบที่ห้อง

ถึงกู่ฉางอวี่นจะฟังไม่ได้ไม่เท่าสวีตู้ แต่คนผู้นี้ฉลาดหลักแหลมยิ่งนัก ทั้งยังมีความจำเป็นเลิศ แม้แต่ข้อมูลที่เจ้าของร่างเดิมได้รับมาก่อนที่เขาจะทะลุมิติมาที่นี้ กู่ฉางอวี่นก็ล้วนจำได้ทั้งสิ้น

เมื่อกู่ฉางอวี่นมาที่ห้องเขา เจียงสุยโจวก็สั่งให้ซำรับใช้ทั้งหมดออกไป จากนั้นนำข่าวและข้อมูลที่ตนรวบรวมไว้ออกมาปรึกษากับอีกฝ่าย

ข้อมูลที่พวกเขาได้มาค่อนข้างยาวและซับซ้อน จึงเรียบเรียงและ

ประมวลความคิดค่อนข้างยากพอสมควร

ด้วยเหตุนี้เมิ่งเฉียนซานซึ่งถูกไล่ออกมาจากห้องของเจียงสุยโจว ตั้งแต่เช้าจึงต้องยืนประสาณมื่อรออยู่ที่ทางเดินด้วยความเบื่อหน่าย จากเช้าตรู่ล่วงเลยมาจนถึงเที่ยงวัน จนกระทั่งหลี่ฉางหนิงฝังกุ้มให้ฮั่วอู่จิวเสร็จ และถือถ่มยาเดินออกมาจากห้องฮั่วอู่จิวพร้อมกับเว่ยซำย

เมิ่งเฉียนซานตาไวเห็นคนทั้งสอง ด้วยความที่ไม่มื่อะไรทำ จึงคิดจะเดินไปส่งพวกเขา

แต่ไม่คาดว่าสองคนนั้นจะเดินเข้ามาหาเขาก่อน

หลี่ฉางหนิงเดินมาหยุดตรงหน้าเมิ่งเฉียนซาน ยิ้มเอ่ยว่า “เมิ่งกงกง เหตุใดม้ายืนอยู่นอกห้องเล่า”

เมิ่งเฉียนซานยิ้มตอบ “หวังเยียมี่แขก จึงสั่งให้พวกเราออกมารอข้างนอก”

หลี่ฉางหนิงพยักหน้ายิ้มๆ “เมื่อครูฮั่วฟูเหรินเฝ้าฉูเห็นท่าน ดูเหมือนมีเรื่องจะสอบถามท่าน ตอนที่ข้าน้อยจะกลับออกมา เขาจึงฝากให้ข้าน้อยมาเชิญท่านไปพบที่ห้อง”

เมิ่งเฉียนซานใจหายวาบ

...หวังเยียมี่เรียกกุ๊ฟูเหรินมาพบที่ห้อง ส่วนฮั่วฟูเหรินก็เรียกเข้าไปสอบถาม?

เมิ่งเฉียนซานหวาดหวั่น รู้สึกว่านี่ต้องมิใช่เรื่องดีแน่

เขายิ้มรับ จากนั้นรีบไปที่ห้องของฮั่วอู่จิวทันที

ฝนเพิ่งจะหยุดตกได้สองวัน ท้องฟ้ายังมีอึมครึมมีเมฆหนา ด้วยเหตุนี้แสงในห้องจึงไม่ค่อยสว่างนัก ฮั่วอู่จิวนั่งฟังหิวเตี๋ยง มีผ้าห่มคลุมถึงช่วงเอว กำลังพลิกหนังสือในมือเล่น ไม่มีท่าทีว่าจะอ่าน

เมิ่งเฉียนซานรีบก้าวเข้าไปคารวะ “ฮั่วฟูเหริน ท่านเรียกพบบ่าวหรือขอรับ”

ฮั่วอู่จิวไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมอง “ยืนทำอะไรอยู่ที่ลาน”

เสียงของฮั่วอู่จิวราบเรียบ แต่ฟังดูเยียบเย็นกว่าปกติ เมิ่งเฉียนซาน

ตกใจ จึงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ตอบว่า “หวังเยียมมีแขก บ่าวเลยออกมาสูดอากาศข้างนอกขอรับ...”

มือที่กำลังพลิกหน้าหนังสือของฮั่วอู่จิวหยุดลง

เขาเห็นตั้งแต่เช้าแล้วว่าแขกคนนั้นคือกู่ฉางอวี่น ทั้งเจียงสุยโจวยังไล่ทุกคนออกจากห้องทันทีที่กู่ฉางอวี่นมาถึง

ตลอดทั้งเช้าเขาไม่รับรู้แม้กระทั่งความเจ็บปวดจากการฝังเข็ม รู้สึกเพียงว่ามีพลังประหลาดบางอย่างกำลังจุดตั้งจิตวิญญาณเขาจนจิตใจมุ่งไปอยู่ที่ห้องหลักของเรือนานอื่น

เขาหงุดหงิดยิ่งนัก แต่ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงหงุดหงิด

ทั้งที่รู้ว่าจึงหวังมิได้มีความคิดอื่นกับตน ทุกสิ่งล้วนเป็นเรื่องที่เขาเข้าใจผิดไปเอง อีกทั้งจึงหวังก็มีอยู่นอยู่แล้ว ต่างจาก “อโน” เพียงในนามอย่างเขาที่มีไว้เพื่อบังหน้าและตบตาผู้อื่นโดยสิ้นเชิง

ทั้งที่เป็นข้อเท็จจริงซึ่งยืนยันแล้ว และไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเขา แต่พอเขานึกถึงเรื่องนี้ทีไร ความหงุดหงิดงุ่นง่านราวกับสัตว์ที่ติดอยู่ในกรงขังก็ผุดขึ้นมา

ฮั่วอู่จิวมิได้เอ่ยอะไร ขณะที่เมิ่งเฉียนซานยืนอยู่ข้าง ๆ ด้วยความหวาดหวั่น

สุดท้ายเมิ่งเฉียนซานได้แต่ต้องยอมรับว่า “หวังเยียมเรียกกู่ฟูเหรินมาพบตั้งแต่เช้า คาดว่าคงต้องการคุยกับกู่ฟูเหรินด้วยเรื่องสัพเพเหระบางอย่างในจวน...”

หากเป็นเรื่องสัพเพเหระย่อมไม่มีความจำเป็นต้องไล่ทุกคนออกจากห้อง ฮั่วอู่จิวฟังออกว่าเมิ่งเฉียนซานกำลังโกหก เพียงแต่ความหงุดหงิดของเขาในยามนี้เหมือนอัดแน่นอยู่ในอก ไม่อาจจะบายออกมาได้

เขาเงิบไปครู่หนึ่ง สุดท้ายจึงเอ่ย “อืม ออกไปได้”

เมิ่งเฉียนซานไม่คิดว่าตนจะผ่านด่านทดสอบมาได้อย่างง่ายดายเช่นนี้ เขารีบตอบรับราวกับได้รับการอภัยโทษ พอหันหลังได้ก็วิ่งออกไปทันทีโดยไม่รีรอแม้แต่เค่อเตี๋ยว

ความสนใจของฮั่วอู่จิวมิได้อยู่ที่เมิ่งเฉียนซานเช่นกัน เขามองออกไป

นอกหน้าต่าง

เขารู้สึกเหมือนตนเองตกอยู่ในกับดักของศัตรู

ถูกล้อมอย่างแน่นหนา ไร้ที่ให้หลบซ่อน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการหลบหนี

ก็อาจอวิ้นช่วยเจียงสุยโจวกระชับขอบเขตของข้อมูลให้แคบลง จนเจียงสุยโจวพอจะระบุได้คร่าว ๆ ว่าครั้งนี้ฝั่งเซ้าฟุงเป้าจัดการกับฉีหมิน

การที่ฝั่งเซ้าปล่อยฉีหมินมานานขนาดนี้ เพียงเพราะฉีหมินมิได้เป็นภัยคุกคามต่อเขา แต่ทันทีที่สื่อเค้าคุกคาม ไม่ใหญ่ผู้ทรงคุณธรรมและเป็นที่นับถือเช่นฉีหมินย่อมต้องถูกฝั่งเซ้าตัดรากลอนโค่นเป็นธรรมดา

เจียงสุยโจวรู้ว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเขา หากเขาเข้าไปแทรกแซงก็เท่ากับเข้าไปยุ่งในเรื่องที่มีใช้วงการของตนเอง

แต่เรื่องที่มีใช้วงการของตนเช่นนี้ เขาจำเป็นต้องยุ่ง

ไม่ว่าจะเป็นเพราะฝั่งเซ้า ฉีหมิน หรือเพราะตัวเขาเองก็ตาม

เพียงแต่เรื่องที่ว่าฉีหมินติดต่อกับเป่ยเหลียงจิงหรือไม่นั้น ก็ยังคงเป็นประเด็นที่คนรุ่นหลังถกเถียงกันอยู่ ยิ่งกว่านั้น เขาไม่รู้เลยว่ายามนั้นฝั่งเซ้ากุมจุดอ่อนของฉีหมินไว้ในมือแล้วจริง ๆ หรือมีคนวางแผนใส่ร้ายฉีหมินและใครกันแน่ที่เป็นคนใส่ร้าย

ตลอดทั้งวันเขาคิดอะไรไม่ออกเลย จนกระทั่งแสงในห้องเริ่มมีดลง เม็งเจียนซานเข้ามาจุดตะเกียงให้ เขาจึงเพิ่งรู้ตัวว่าปวดเมื่อยไปทั้งร่างและวิงเวียนไปหมด

ควรพักผ่อนได้แล้ว

เขาเงยหน้าขึ้น กวาดตามองรอบห้องอันว่างเปล่าของตน ก่อนลุกขึ้นยืน

“หวังเยี่ย?” เม็งเจียนซานรีบก้าวเข้ามาหา

“เป็นหวังจะไปดูฮั่วฟู่เทรินสักหน่อย”

เขาตัดสินใจอย่างป็นธรรมชาติจนไม่ทันสังเกตเห็นสีหน้าระริบของเม็งเจียนซาน เขาลุกขึ้น เดินออกไปข้างนอก อ้อมไปตามระเบียบทางเดิน จนมาถึงหน้าประตูห้องของฮั่วอู่จิว

มีสาวใช้มาแจ้งเขาแล้วว่าฮั่วอู่จิวกำลังกินมื้อเย็นอยู่ ตอนที่เจียงสุยโจว

เข้าไปในห้อง บนโต๊ะจึงมีชามและตะเกียบเพิ่มมาอีกชุด

เจียงสุยโจวนั่งลงที่โต๊ะ พลันรู้สึกว่่าเลือดลมที่ติดขัดทั่วร่างกายโล่งขึ้น
ไม่น้อย

ฮั่วอู่จิวเวยหน้าขึ้นมอง กลับเห็นเจียงสุยโจวทำหน้าที่คว่ำชาม

เขาชะงัก

เขาไม่เคยพบเจอผู้ใดที่ยากรับมือ ทั้งยังทำให้รู้สึกจนอกจนใจเช่นนั้น
มาก่อน

ฮั่วอู่จิวหลุดหิดมาทั้งวัน ทว่ายามนี้พอได้เห็นต้นตอของความหลุดหิด
กลับมองเห็นเพียงตัวตนของอีกฝ่าย ส่วนความอึดอัดขัดเคืองที่สั่งสมมาตลอด
วันล้วนถูกกลบทับไปเพราะท่าทีกัลลภลุ่มและเหนือล้ำของคนตรงหน้า

ในดวงตามีเพียงเจียงสุยโจว

ฮั่วอู่จิวเงยไปครู่หนึ่ง สูดหายใจอืดอืดปากไม่ได้ “มีเรื่องยุ่งยากหรือ”

เจียงสุยโจวเพิ่งหยิบชามและตะเกียบ จู๋ๆ ก็ได้ยินฮั่วอู่จิวเอ่ยถาม

เรื่องเหล่านั้นบอกกับฮั่วอู่จิวไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่เขากลับอยากเล่า
ให้อีกฝ่ายฟัง ยิ่งเมื่อถูกถามเช่นนั้น เขาก็ยิ่งอยากพูด

เป็นความรู้สึกเหมือนนกที่เหนือล้ำ อยากเกาะต้นไม้พักพิงอย่างไร
อย่างนั้น

มือของเจียงสุยโจวนิ่งค้าง ก่อนจะวางชามลงแล้วยกมือขึ้น เมิง-
เจียนซานเข้าใจทันที รีบส่งข้าวรับใช้ทั้งหมดออกไปจากห้อง รวมทั้งตนเองด้วย
ทั้งยังปิดประตูให้พวกเขา

เจียงสุยโจวคืบกับข้าวมาพลงเอ่ย “เจ้าคิดว่าหลังจากศาลบรรพชน
ถล่ม หากฝั่งเซ้าอยากระบายแค้น เขามีแนวโน้มนะจะลงมือกับผู้ใดมากที่สุด”

ฮั่วอู่จิวตอบโดยไม่เงยหน้า “สมุหราชพิธี”

สมุหราชพิธีที่ฮั่วอู่จิวเอ่ยถึงก็คือฉินหมิน เจียงสุยโจวตะลึงมองฮั่วอู่จิว
ตะเกียบค้างกลางอากาศ

ข้อมูลที่เขาใช้เวลาวิเคราะห์ห้อยู่หลายวัน ฮั่วอู่จิวรู้ได้อย่างไร

เห็นฮั่วอู่จิวมองมาทางเขาพลงเอ่ย “ฝั่งเซ้าทำผิดร้ายแรง ต่อให้เขา
ไม่ถูกลงโทษ แต่พรรคพวกหลายคนก็ถูกกำจัด ในราชสำนักของพวกเขา

นอกจากเขาก็มีสมุหราชพิธ้อย่างฉีหมินที่พูดจาเป็นที่เชื่อถือที่สุด เขากับฝ่งเซ่าไม่ลงรอยกันมานานแล้ว ช่วงนี้ย่อมต้องถือโอกาสกดหัวฝ่งเซ่า ทำให้ฝ่งเซ่าตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ในสถานการณ์เช่นนี้ ฝ่งเซ่าไม่มีทางนิ่งเฉยแน่นอน”

เจียงสุยโจวอดนับถือฮั่วอู่จี้ไม่ได้

ฮั่วอู่จี้รู้จักราชสำนักหนานจิงดีเช่นนี้ มิน่าเล่า หลายปีก่อนจึงรบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง ถ้าพึ่งความสามารถในการรู้เขารู้เราของเขาก็มีสิ่งแม่ทัพธรรมดาทั่วไปจะมีได้

เจียงสุยโจวพยักหน้า “ถูกต้อง เป็นหวังก็คาดเดาเช่นนั้น เพียงแต่ฝ่งเซ่าเคลื่อนไหวรอบคอบยิ่งนัก จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่แย้มพรายออกมาสักนิดว่าเขาคิดจะทำอะไร”

ฮั่วอู่จี้ “สมคบศัตรู”

เจียงสุยโจวตะลึงงัน จากนั้นก็ได้ยินฮั่วอู่จี้เอ่ยต่อ “หากต้องการเอาชีวิตฉีหมิน วิธีนี้คือวิธีที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดและง่ายตายที่สุด”

เจียงสุยโจววางตะเกียบลงช้าๆ

ความคิดเห็นของฮั่วอู่จี้สอดคล้องกับความคิดของเขา แต่เขามีข้อมูลทางประวัติศาสตร์มากมายที่ใช้สนับสนุน แล้วฮั่วอู่จี้คิดเรื่องนี้ได้อย่างไร

เจียงสุยโจวอดมองประเมินฮั่วอู่จี้ไม่ได้

ฮั่วอู่จี้ถูกเขาจ้องจนรู้สึกอึดอัด...

นี่เป็นข้อมูลจากการจับตามองในช่วงที่ผ่านมาที่เว่ยช่ายนำมารายงานเขา แม้ไม่อาจสืบได้แน่ชัดว่าฝ่งเซ่าคิดจะทำอะไร แต่เขาก็พอคาดเดาได้เจ็ดแปดส่วน

ฮั่วอู่จี้วระแอม เอ่ยต่อ “แม้ฉีหมินและฝ่งเซ่าจะไม่ลงรอยกัน แต่เขาก็ไม่เคยข้องเกี่ยวกับเรามาก่อน หากเขาถูกตรวจพบว่าสมคบศัตรู ย่อมต้องมีคนใส่ร้ายเขาแน่นอน”

เจียงสุยโจวเอ่ยช้าๆ “ในเมื่อเป็นกับดัก ย่อมต้องมีหลักฐาน เช่นนั้นก็ต้องมีใครสักคนสร้างหลักฐานเท็จใส่ร้ายฉีหมินแทนฝ่งเซ่าเป็นแน่ และคนสร้างหลักฐานเท็จก็ต้องเป็นคนที่ฉีหมินไว้วางใจมากที่สุด...”

เอ่ยมาถึงตรงนี้ ดวงตาของเจียงสุยโจวค่อยๆ เป็นประกาย

“สองวันนี้ข้าได้ส่งคนไปสืบดูว่าใครกันแน่ที่มีแรงจูงใจเช่นนี้! คาดว่าคนที่ติดต่อกับฝั่งเช่าอย่างลับ ๆ ผู้นั้นคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน...”

ฮั่วอู๋จิวมองเขา พลิกตะเกียบในมือกลับด้านอย่างรวดเร็ว แล้วเคาะหน้าผากของเจียงสุยโจวเบา ๆ

“ไปสืบศิษย์ของเขา บัณฑิตทันฮวา¹ เมื่อสิบปีก่อนผู้นั้น” ฮั่วอู๋จิวเอ่ยเจียงสุยโจวมีสีหน้าประหลาดใจ “เรื่องนี้เจ้าก็รู้ด้วยหรือ”

...แน่นอน เพราะเว่ยซ่ายเพิ่งสืบรู้เมื่อวาน และนำมารายงานข้าเช้าวันนี้ ฮั่วอู๋จิวนิ่งเงียบ กลืนความจริงกลับลงคอ

“แน่นอน” เขาเอ่ยเสียงเรียบ “สืบมาตั้งหลายวัน แม้แต่เรื่องนี้ก็ยังไม่รู้หรือ หากเจ้าว่างมากนักรู้ มีลู่เอาเวลาไปทำเรื่องจริงจางหน้อย แทนที่จะไปเสพสมกับอนุทั้งวัน”

กดลองอ่าน

¹ บัณฑิตผู้สอบได้ลำดับที่สามจากการสอบหน้าพระที่นั่ง หรือการสอบรอบสุดท้ายของการสอบคัดเลือกขุนนาง ส่วนบัณฑิตที่สอบได้ลำดับที่หนึ่งจะเรียกว่า “จ้วงหยวน” ขณะที่ลำดับที่สองเรียกว่า “ปังเหยียน”